

Дві ранкові пісні (альби)

Василь Герасим'юк

1

Ми підійшли до церковних стіл
і стояли до рана.
А потім я лишився один.
Я тут один, кохана.

Я застаюсь, моя золота.
Тому, що я тут, моя зоре,
сіла вранці на коні чота,
та, яка вмила гори.

Я тут один, моя золота.
Тому, що я тут віднині,
сіла вранці на коні чота,
та, яка не загине.

Та, яка завтра впаде, як сніг,
і вкриє мене, моя рідна.
І серце моє — навіть з рук твоїх
відскочить від того світла.

Так нам випало: впасти і йти —
в пустелі, в тайзі, в тундрі —
допоки те світло буде текти
в кожному зірванім бункері.

Я тут не в засідці, не на посту,
я тебе жду, моя пташко.
Ти прилітай на черешню ту,
якою святили паску.

Ти прости мені, серце моє,
цвіт білий, листя зелене.
У Господа Бога кара ще є.
Є кара для мене.

...Це наша черешня. Вона легка.

Її обняла моя мила,
бо я попросив, щоб її рука
мого коня пристрелила.

2

Водохреще моє, Відорщі,
мій Йордан, от нарешті мій.
Ти прийшла, щоб закрити очі.
І шепчуть тобі: "Обмий".

Встала б мати зібрати сина,
одвернути тебе: "Не руш".
Палахкоче твоя хустина —
темна явида змінних руж!

Водохреще моє, Відорщі,
мій Йордан, мій свячений сніг.
Я обняв його серед ночі
й задушити його не зміг.

Ти в снігу стоїш на Відорщі,
хустку крик зірвав і поніс.
На смереці вона тріпоче —
зачепилась за Чорний Ліс.

Смеречина втримала хустку,
на чоло тобі опуска.
Щоб твій голос гладив галузку,
пий свячену воду з дзвінка!

Я лежу в снігу на Відорщі,
Тобі шепчуть: "Мерця обмий..."
По мені ще повзають воші —
значить, я ще трохи живий.

Не віддам свою темну ружу,
навіть ангелові не дам.
Ти мою палаючу душу
над чолом несеш на Йордан.

...Вранці водохресної днини

поцілуй мене, чуєш? Вмить
в небо вистрілять карабіни.
Хустка з губ моїх відлетить.